

ABSTRAKT

Tato práce se soustředí na vztah práva a urbanismu, zejména na způsoby, kterým právo urbanismus a podobu veřejných prostorů ovlivňuje. Urbanismem je v kontextu této práce chápán jak vědecký obor zkoumající realie současného i historického města, tak technická disciplína plánování veřejných prostorů. V první kapitole práce se autorka snaží definovat urbanistická studia a urbanismus a skrz historický exkurz do jejich zaměření nastínit jejich vývoj a vliv trendů minulosti na aktuální trendy výstavby měst. První kapitola představuje společenskovední kontext a základní pojmy, včetně analýzy zákonného pojmu veřejné prostranství, ke kterým se práce v dalších kapitolách vztahuje. Následně mapuje práce právní ukotvení veřejného prostoru, především z hlediska jeho plánování. Předně je popsána širší systematika českého stavebního práva, jeho společné teze s právem životního prostředí a právní normy, které podobu města ovlivňují, například městské stavební předpisy a obecní vyhlášky. S ohledem na dobu vypracování diplomové práce je věnován prostor i novému stavebnímu zákonu, který se problematiky plánování měst dotýká zásadním způsobem. Podrobněji jsou pak představeny nástroje územního plánování, jimiž je veřejný prostor ve městě vymezen a aktéři, kteří se procesu plánování veřejných prostorů účastní. Jelikož město je komunitním sídlem, a též účelem většiny regulace je učinit jej funkčním a vhodným místem pro život jeho obyvatel, je vztahu občanů a města věnována další kapitola diplomové práce. Autorka se zde soustředí na roli obyvatel jakožto veřejnosti ve veřejném prostoru zejména jako subjektů činných v jeho plánování. Tato činnost může být prováděna skrze instituty, které nabízí stavební právo, nebo skrz méně formální občanské iniciativy, případně ve vzájemné součinnosti. Zásadním tématem stavebního práva, územního plánování a urbanismu je též nevyhnutelný rozpor mezi soukromým a veřejným zájmem, jehož několika nejdůležitějšími podobami se práce zabývá v kapitole čtvrté.